

- błędna interpretacja oświadczeń wnoszącego odwołanie i błąd co do prawa, jakiego dopuścił się SSP przy dokonywaniu wykładni pojęcia „nieobecności”, zdefiniowanego w art. 57, 59 i 60 regulaminu pracowniczego;
- błąd co do prawa, jakiego dopuścił się SSP przy zastosowaniu art. 60 regulaminu pracowniczego; oraz
- brak uzasadnienia w odniesieniu do różnych decydujących kwestii zaskarżonego wyroku.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2010 r. — Phoenix-Reisen i DRV przeciwko Komisji

(Sprawa T-58/10)

(2010/C 113/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Phoenix-Reisen GmbH (Bonn, Niemcy) i Deutscher Reiseverband eV (DRV) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Gerharz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 20 listopada 2009 r., doręczonej pismem z dnia 11 grudnia 2009 r., w której odmówiono zakwestionowania pomocy państwa w postaci przyznawania subwencji w razie niewypłacalności udzielonej przez Republikę Federalną Niemiec;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8707 wersja ostateczna z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa NN 55/2009 — Niemcy, Domniemana pomoc państwa w postaci przyznania subwencji na wypadek niewypłacalności i ich finansowania. W decyzji tej Komisja doszła do wniosku, że rozpatrywany środek nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, że subwencjonowanie niewypłacalnych przedsiębiorstw nie znajduje uzasad-

nienia w świetle dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾, gdyż służy ono wyłącznie ochronie pracowników niewypłacalnego przedsiębiorstwa, a nie samemu przedsiębiorstwu. Strona pozwana stoi na stanowisku, że w kontekście stosowanej w Republice Federalnej Niemiec praktyki prawnej niewypłacalne przedsiębiorstwa są bezpośrednimi beneficjentami subwencji wypłacanych w wypadku niewypłacalności. Strona skarżąca twierdzi nadto, iż przykłady innych państw Wspólnoty wskazują, że możliwe jest dokonanie transpozycji dyrektywy 80/987/EWG bez subwencjonowania jej konkurentów w niedozwolony sposób.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-83/07, Zangerl-Posselt przeciwko Komisji, wniesione w dniu 10 lutego 2010 r. przez Brigitte Zangerl-Posselt

(Sprawa T-62/10 P)

(2010/C 113/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Brigitte Zangerl-Posselt (Merzig, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Paulmann)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i zgodnie z tym czego żądała wnosząca odwołanie w pierwszej instancji stwierdzenie nieważności, w międzyczasie utrzymanej w mocy przez decyzję w przedmiocie zażalenia z dnia 13 grudnia 2007 r., decyzji komisji konkursowej dla konkursu EPSO/AST/27/06 z dnia 25 lipca 2007 r. o niedopuszczeniu wnoszącej odwołanie do praktycznych i ustnych egzaminów przeprowadzonych w ramach tego konkursu;

— obciążenie Komisji całością kosztów postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie F-83/07 Zangerl-Posselt przeciwko Komisji, w którym skarga wnoszącej odwołanie została oddalona.

Celem uzasadnienia odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo przy rozpatrywaniu przesłanek dopuszczenia do konkursu ogólnego EPSO/AST/27/06. W tym względzie zarzuca ona między innymi, że przy rozpatrywaniu czy dysponuje ona dyplomem w rozumieniu ogłoszenia o wspomnianym konkursie Sąd do spraw Służby Publicznej powołał się w największym stopniu na francuską wersję art. 5 ust. 3 lit. a) ppkt ii) regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

Ponadto argumentacja Sądu do spraw Służby Publicznej, w drodze której dążył on do oddalenia żądań wnoszącej odwołanie jest obarczona wieloma błędami prawnymi. W tym względzie utrzymuje ona między innymi, że dokonano ustaleń, których nieprawidłowość wynika z akt sprawy a także przeinaczono dowody.

Wnosząca odwołanie podnosi również, że, co prawda potwierdzono, iż miała miejsce zarzucana przez nią pośrednia dyskryminacja ze względu na wiek, która została jednak uznana za uzasadnioną przy pomocy niewystarczającego i błędnego uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — Jurašiniović przeciwko Radzie

(Sprawa T-63/10)

(2010/C 113/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ivan Jurašiniović (Angers, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Amara-Lebret)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 grudnia 2009 r., którą skarżącemu odmówiono dostępu do następujących dokumentów:

— decyzje Rady dotyczące przekazania Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu dla byłej Jugosławii dokumentów, których Trybunał ten żądał w ramach procesu Gotowiny;

— całą korespondencję w tym względzie pomiędzy Instytucjami UE i Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii (włącznie z ewentualnymi załącznikami) i w szczególności pierwotnych wniosków pochodzących zarówno od Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii jak i adwokatów A. Gotowiny;

— nakazanie Sekretariatowi Generalnemu Rady UE udostępnienia w formie elektronicznej wszystkich żądanych dokumentów;

— obciążenie Rady UE obowiązkiem zwrotu skarżącemu kwoty 2 000 EUR netto tudzież 2 392 EUR brutto tytułem kosztów postępowania, włącznie z odsetkami obliczonymi według stopy ustalonej przez EBC na dzień, w którym skarga wpłynęła

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący żąda stwierdzenia nieważności decyzji Rady z dnia 7 grudnia 2009 r. odmawiającej mu dostępu do decyzji Rady dotyczących przekazania Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu dla byłej Jugosławii (MTKJ) dokumentów, których ten Trybunał żądał w ramach procesu Gotowiny i całej korespondencji w tym względzie pomiędzy Instytucjami UE i Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii (włącznie z ewentualnymi załącznikami) i w szczególności pierwotnych wniosków pochodzących zarówno od Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii jak i adwokatów A. Gotowiny.

Celem uzasadnienia skargi skarżący podnosi cztery zarzuty:

— naruszenie prawa w zakresie w jakim Rada odmówiła dostępu do dokumentów na podstawie art. 70b regulaminu postępowania i w przedmiocie dowodów przed MTKJ, podczas gdy przepis ten nie znajdował zastosowania;